

A na bedně je visací zámek – vida! Jindra zkouší pohnout celou bednou, ta se ale ani nezachvěje. Zámek je důkladný, nezrezivělý, tedy stále používaný.

A jak se Jindra v rozechvělém zamyšlení sklání nad zámekem a očima zůstává stát u klíčového otvoru, jako bleskem ho napadá myšlenka: klíč! Ten klíč, co dnes večer našli na dvoře v Bakalářské ulici a ke kterému se nikdo nehlásil. Možná že jej tam ztratil Arna Bidmann! Třeba mu vypadl z kapsy!

Jindra rozčileně loví v kabátě a je tak zmatený, že si nemůže ani vzpomenout, do které kapsy klíček dal. Ale tu je! Pod kapesníkem byl, a ještě zaklíněn mezi listy starého notýsku.

50 Jindra je zaskočen

Vstrčit klíček do zámku bylo dilem dvou či tří vteřin a Jindra myslel, že ho raní mrtvice, když se zámek s tichým cvaknutím sám rozevřel! Třesoucí se rukou sundal Jindra petlici z očka a otevřel dvířka. Nepříjemně zaskřípala a Jindrovi až projel mráz po zádech.

Ano – je tady schováno kolo. Dobrá, do toho Jindrovi nic není, to je Arno. Ale těsně nad říditky je přihrádka táhnoucí se snad po celé délce bedny – a Jindrově oči, zvyklé už tmě, v ní vidí nějaké knížky, papíry, malé krabičky a nářadí.

Vjel horečně oběma rukama mezi papíry. Svítílno neměl ani zápalky, ale neodvážil by se jich použít, ani kdyby je měl.

Teď vypadla z přihrádky nějaká vázaná knížka a s temným buchutím se ocitla na betonové zemi. Jindra se pro ni bleskurychle shýbl a vrátil ji zpět do tmavých hlubin přihrádky. Potom několik vteřin bez hnutí a se zatajeným dechem naslouchal –

Ticho. Nic se neozvalo. Nikde se neotevřelo okno ani nevrzly dveře. Nikdo nic neslyšel!

Jindra se dal znovu do vzrušeného prohrabování přihrádky. A náhle narazil na roh čehosi tvrdého. Desky! Tvrdé desky! Desky vázaného sešitu!

Sešit v tvrdých černých deskách!

Chvatně jej rozevřel a chtěl prohlédnout jeho stránky. Byla však tma a nedalo se číst.

Jindra proto položil sešit na stříšku bedny a pak bednu zavřel a zamkl. Však ji může znovu otevřít, když sešit nebude pravý!

Několika tichými skoky octl se pak se sešitem u zasklených dveří, jež vedly ze dvora do průjezdu domu. Z průjezdu sem pronikalo trochu elektrického světla a v něm Jindra mohl rozeznat písmo v sešitu. Rozevřel namátkou jeho stránky a četl:

„...piráti mohou opanovat říční přechody tehdy, když mají pro obsazení každého z nich alespoň po dvou mužích... Obyvatelstvo se brání hradbami, utvořenými z trojic, jež obsadí hlásky na okrajích města... Cesty se pokládají za zatarasené, když je pět mužů (špendlíků) za sebou na jejich jednotlivých kolečkách...“

Ano! Pravidla Fan-Tanu! Návrhy, škrtnutí, změny, doplňky, stránka za stránkou: tu psané inkoustem, jinde zase tužkou i barevnými pastelkami! Není pochyby! Je to sešit Tondy Menčíka!

Jindra ve vířivé radosti sklapl prudce sešit a začal jej soukat do nacpané aktovky.

Vtom se však stalo něco, co Jindra očekával od té chvíle, kdy odemkl bednu. Protější dveře, vedoucí z ulice do průjezdu, se náhle otevřely a jimi se vrhl dovnitř Arna Bidmann s částí své party.

Jindra uskočil jako bleskem zasažený od skleněných dveří do tmavého dvora.